

רותי לנס

5/1926/8 - נולדה ב

18/2/2020 - נפטרה ב

הייתה נשואה לדן לנס

אם לעופר ז"ל, עידו, רועי וגילי

קראה זיוה עורי

רותי נולדה ב-1926. בשנת 1933, כשהייתה בת שבע, עלתה המשפחה לארץ ועברה להתגורר בירושלים. השנים הראשונות היו קשות: השפה, הפרנסה, ההסתגלות לחיים בארץ – הייתה זו תקופה לא קלה. לקראת המעבר לתיכון הצטרפה רותי לתנועת "השומר הצעיר" וחייה השתנו ללא הכר. המפגש החווייתי עם הנוער הישראלי מילא את עולמה. מאוחר יותר הגיע לקן השומר הצעיר המדריך הנערץ מבית אלפא. שם היה המפגש הראשון שלה עם דן. את שלוש השנים האחרונות בתיכון למדה רותי ב"בצלאל", במחלקת אריגה ומלאכת-יד. בתום הלימודים יצאה עם חבריה בתנועה להכשרה בקיבוץ אילון הייתה זו שנה סוערת בארץ, שאחד משיאיה היה "ליל הגשרים", פעולת הפלמ"ח נגד השלטון הבריטי, שבמהלכה פוצצו 11 גשרים ברחבי הארץ. פיצוץ הגשר שליד אכזיב השתבש, וזכור לה שהובאו פצועים לקיבוץ. בתום שנה, יצאו חברי ההכשרה להדרכה בתנועה בקן קריית-חיים, ושנה מאוחר יותר הקימו את קיבוץ יחיעם

רותי עברה לבית אלפא והקימה משפחה עם דן. תחילה עבדה בלול. בשלב מאוחר יותר נשלחה לשנת לימודים ב"אורנים" והוטל עליה להדריך חברות נוער. רותי עשתה זאת במסירות ונאמנות כפי שנהגה בכל דבר ועניין בחייה. קשרים עם חניכיה מאז נשאה לאורך שנים. כאן, בבית אלפא, נולדו ארבעת בניה: עופר, עידו, גילי ורועי

עם השנים מילאה רותי תפקידים רבים ותמיד מתוך הרגשת הזדהות ונאמנות לבית, לקיבוץ ולחברה. בשנים

מאחרות יותר עברה לעבוד בספריה ואהבתה לספרים ולקריאה לא ידעה גבול אסון נורא פקד אותה כאשר במלחמת יום כיפור נהרג עופר, בנה בכורה, והוא בן 24 בלבד. עד יומה האחרון נשמרה תמונתו על שולחן קטן למראשותיה. רותי נשאה את כאבה בדרכה האופיינית כל כך: בשקט, באומץ, וביכולת להתגבר למען המשך טיפוח התא המשפחתי שהיה משמעותי בחייה. שנים מאוחר יותר נפטר דן, שאותו העריצה ואהבה את הנחמה הגדולה מצאה בנכדיה ונכדותיה, שאחריהם נולדו הנינים. בחוכמתה הרבה הבינה רותי כי היא נחלשת ותהיה זקוקה לתמיכה ועזרה. באומץ לב והכרה ברורה החליטה לעבור לבית דורות. מאוד אהבה את המפגשים השבועיים עם המשפחה המסורה שלה ותמיד התעניינה בכל המתרחש בקיבוץ והייתה אסירת תודה לצוות הבית שטיפל בה במסירות רבה. ימים אחדים לפני לכתה אמרה: אני כבר כמעט בת 94, מספיק יהי זכרה ברוך

זיוה

קראה שרי לנס

רותי הייתה חמות מזן אחר מזה שבבדיחות על חמות. אישה חיובית שתמיד דיברה רק על הטוב שיש במשפחה. על הבנים המסורים, כלותיה העוזרות ומוצלחות, על הנכדים האהובים ועל הנינים החמודים. על גדי ומיכל וגם על יהודית, ומשפחותיהם, שהיו מסורים לה כל כך. וגם על יעל, אחותה האהובה ומשפחתה, ועל חנה ובני היקרים, זיכרם לברכה, ומשפחתם. וגם על כל הצוות של הבית הסייעודי, ותמיד סיפרה כמה הם מטפלים בה במסירות, מקצועיות ובנועם בזקנתה, רותי לימדה אותנו הרבה לדוגמה לעשות הכול כדי לשמור על הגוף והמוח. לפני יותר מ-10 שנים, בביקור של אימי, זיכרה לברכה, בארץ, עידו ואני טיילנו ביחד עם אמהותינו בגלבוע. אימי הייתה זקוקה להרבה עזרה, אבל רותי הלכה וגם טיפסה אז בקלות... ולקינח, כשחזרנו לקיבוץ, הראתה לאימי איך היא עומדת על הראש. כולנו היינו המומים. היה לה חשוב שיהיה לנו טוב. היא התעניינה במשפחה, בשלומנו ובריאותנו. שאלה שאלות חשובות ותמכה בדרכים שלנו בטיפול משפחותינו היא הייתה אישה שידעה לתת לנו כוח ואת ההרגשה שהיא סומכת עלינו להחליט החלטות נבונות. בשנים האחרונות רותי הראתה לנו דוגמה אישית של מי שיודעת להשלים באצילות עם מצבים בריאותיים חדשים וההשלכות שלהם, ולקבל וגם לבקש עזרה כשצריך. לפני כשבועיים, רותי התקשרה לברך אותי ליום הולדת. תוכן הברכה שלה, שהייתה מכול הלב, ריגש אותי מאוד. במילותיה המדויקות, היה לי ברור כמה שהיא הכירה אותי, כיבדה את כישורי ורצתה את טובתי. ידעתי שאני מקבלת ברכה מושלמת ואולי אחרונה מחמותי היקרה... והבנתי שזה היה רגע קדוש. ועכשיו, נוחי בשלום, רותי היקרה והאהובה. זיכרונו יהיה לנו לנחמה, להשראה ולברכה

שרי לנס

קרא גילי

לאימא שלנו שלומות! תמיד לא אהבת ימי הולדת שלך. ובכלל לא התבלטת יותר מידי בשטח, וכן "למשוך בחוטים" אך "מאחורי הקלעים" כביטוי התיאטרון, ואולי משום כך ולא רק – בתכונות האלה אנחנו דומים!? פעם קראת לי בחיבה "שמורת טבע" ו"זן נדיר ונכחד", וגם אני חשבתי עלייך כנ"ל. וזה מתקשר לי מאוד, לדברים שאמרת "אימא יקרה לי" לרחל אהרוני, בריאיון שלה איתך ועלייך, שלא גדלת עם "משפחה גרעינית" נורמלית "חמה ומחבקת", ולכן לא היה לך מודל לחיקוי, כלומר שהיית צריכה להמציא וליצור את המודל הזה בעצמך!! ואכן כן, הצלחת בדרכך הייקית והצנועה ו"הישירה בגובה העיניים", ביחד עם אבא כמובן, לייצר "מודל לחיקוי משפחתי".

והראייה הינה בילדים שלך, שגדלו והפכו ל"הורים חמים ומחבקים", ובנכדים והנכדות שלך, וכשיש קשיים אז מתמודדים איתם, ואת תמיד לצידנו, ובנינים שלך שכל כך אהבת וגם אלה שבדרך... 'פרולוג סיום חיים': הפרידה האחרונה באמת באמת, אימא שלנו יקרה ואהובה מאוד, שלי ממך, הייתה בעשר בלילה ב-16.2.20, במיטה שלך ברב-גיל, שאהבת, בבית אלפא שבה חיית עד 93 ונראית לי קורנת אור, אושר ורוגע, משוחררת ורפוייה, ורק פִּיךָ פעור לרווחה, כְּמֵהָ לחמצן החיים, ורק ידייך הקרות מדדי לימדוני שאת כבר לא איתנו, ונישקתי אותך על מצחך הלבן. "אני בוכה, אבל גם שמח בשבילך", אימא יקרה, שהלכת מאיתנו בדרך שלך, שלה ייחלתי וקיווית לעצמך כבר הרבה זמן – ולא בבית חולים קר ומנוכר, אלא בביתך השני ברב-גיל עם הצוות המופלא שאהבת ושיבחת אותם ואותן, "אפילו בשעות הכי קשות שלך, ואת מוקפת אור ואהבה ואכפתיות, ועם גדי ומיכל "המלאכים שלך", והבנתי ברגע הקשה והאינטימי הזה, שהגעת אל המקום שהוא "מעל הזמן ומעבר לחיים" בזמן ובדרך שלך בשם המשפחה של רותי לנס אבקש להודות ללאה סלע, מנהלת הבריאות הוותיקה; לשחר יערי נהוראי, מנהלת הקהילה; ובעיקר להודות לצוות הנפלא של רב-גיל, "הבית של הוותיקים בבית אלפא"

גילי

קרא רועי

אתחיל במילים לאימא: שוב אביב בחוץ והטבע משתולל, כדרכו, בשלל גוונים, פריחות וריחות. הטבע לא יחכה לאף אחד, עונה תתחלף בעונה והגלבוץ הירוק מעלינו, יהפוך לצהוב ולחום ושוב לירוק, אבל אותך היום אנחנו משאירים פה. משאירים פה, בין ההר לעמק, לצד אבא ועופר שכה אהבת. אימא, אני כבר מתגעגע. מתגעגע נורא: לשיחות, לשתיקות, להבנות השקטות בינינו, לתרבות שתמיד עטפה אותך ואת סביבתך, אבל במיוחד לידיעה שאת נמצאת שם בקיבוץ עם כל השקט, טוב הלב, ההיגיון הבריא והרצון האינסופי להיטיב עם כולם. זה היה בשבילי תמיד המקור לביטחון, לשקט ולאהבה שאותם יכולתי להעניק לאחרים

זוכר, מתגעגע ואוהב, רועי. אמשיך ברשותכם במילים שלנו: אימא עברה שינוי עמוק בחייה הבוגרים. השינוי התחיל, לדעתי, כשהגוזלים פרחו מהקן ועזבו את הקיבוץ, והתעצם לאחר התאונה של אבא. כדרכה של אימא, זו הייתה מהפכה שקטה, אבל בשנים האלו היא התחילה לנהל את הדברים בדרכה ולפי רצונה. אחת התוצאות של שינוי זה הייתה שאנשים בסביבתה הבינו איזה אדם מיוחד היא ומאוד התקרבו אליה. אימא לא הייתה הוגת דעות או מטיף, שאומרים לך השכם והערב מה נכון ומה לא... היא הייתה אדם

שהשהייה בסביבתנו נותנת לך את ההבנה הנכונה והטובה של הדברים גם אנחנו, הבנים ובני משפחותינו, התקרבו אליה מאוד בשנים אלו, למדנו ולימדנו לתת אהבה. אני מאמין שהשנים האלו היו טובות לך ושהצלחנו לעמוד בצוואה הערכית אותה העניקה לנו ומשתקפת בדברים שאמרה בשיחה עם רחל אהרוני, במאי 2017: "היום אני יודעת שהדבר החשוב ביותר שהייתי רוצה לראות בכל אחד מילדיי, נכדיי וניניי, הוא היכולת להיות אנושי, בן אדם. הייתי רוצה שיבינו את הזולת, גם אם הוא שונה מהם ויש להם ביקורת עליו. שיהיו פתוחים לעולם ולעצמם, שלא יחכו עד ערוב ימיהם, אלא ימשיכו בלי הרף להתפתח. שיגלו בעצמם את יכולותיהם המגוונות וכך יעשירו את עולמם הפנימי ואת סביבתם". אז זהו, תם ונשלם. נשתדל לקיים את בקשתך אימא.

כתב: רועי

קראה מיכל לנס

רותי הייתה מאוד יקרה לי. אהבתי את הצניעות שלה, את יושרה חסר הפשרות. את יכולתה להבחין בין עיקר לתפל. את השקט שלה. את יכולת האיפוק וההבלגה. את העקשנות בעמדותיה למה שנראה לה נכון. את קבלת המציאות וההבנה על מה שכבר לא ניתן. את הרצון שלא לפגוע. לא להכביד, לא להפוך לנטל. את חוכמת חייה הרבה, את זהירותה שלא לפגוע באיש, את הכבוד שידעה לתת לכל אחד ואחת מעובדי הבית, והכרת התודה הגדולה לעומדים לצידה. ראיתי אותה בימים קשים ובימים טובים – כל כך חכמה, נבונה וחזקה. ועופר שלה, שתמיד איתה עם געגוע וכאב מתמשך כך אזכור אותה תמיד

מיכל לנס

קראה מיטל מנהלת הבית הסייעוד לשעבר

רותי יקרה! פעם בחודש היינו נוסעות לבקר את רבקה, חברה שלך מטבריה. שתינו חיכינו ליום הזה בכל חודש מחדש, לשבור שיגרה. הנסיעה הזאת בנוף המשתנה, מירוק לצהוב ולחום... בלי הרבה דיבורים, בלי הרבה שאלות, כל אחת בשקט שלה, במחשבות שלה... היינו עוצרות באופן קבוע מול הכנרת שכל כך אהבת, נושמות אוויר צח ומתמלאות באנרגיה כשרבקה נפטרה המשכנו להיפגש, היינו יושבות בבית קפה, מתפנקות על עוגת שחיתות עם קצפת וגלידה ונהנות מכל "ביס" כמו ילדות קטנות. היינו מתעדכנות – את היית מספרת לי על הנכדים שלך ואני היית מספרת לך על הבנים שלי. לפני כשבועיים הגעתי לבקר אותך. ישבת על הכורסה בחדר, חלשה. גשם ירד בחוץ. דיברנו שניפגש בעוד כשבועיים, כשמזג האוויר יתבהר, וכשתרגישי טוב יותר ניסע לגלבוע לחפש כלניות. נפרדנו לשלום, חיבקתי אותך, ויצאתי מהחדר. בדרך לרכב התעכבתי בחדר האוכל של בית

האבות, כשפתאום ראיתי אותך הולכת לקראתי בקושי רב, נעזרת בהליכון. שאלתי אותך מדוע קמת ומה קרה, וענית לי: "שכחת לתת לי נשיקה"... חיבקתי אותך חזק, נישקתי אותך, ונפרדנו לשלום ביום חמישי האחרון עדכנתי את הבנות בצוות שאגיע לבקר אותך ביום ראשון בצהריים. בלילה שבין שבת לראשון חלמתי שבאתי לבקר אותך... את שכבת במיטה בחדרך, החזקת לי את היד ואמרת לי: "זהו, הגיע הזמן"... בבוקר, כשקמתי, קיבלתי הודעה מהצוות שאת לא מרגישה טוב ושאלתי אקדים את הביקור המתוכנן שלי מהצהריים לבוקר... בלי הרבה מילים, בלי ביקורת, בלי שיפוטיות ועם הרבה אהבה, כזאת היית – חברה!!!

כתבה: מיטל מנהלת הבית הסיעודי לשעבר

כתב נדב חבצלת

רותי יקרה, גרנו בשכנות באותו הבית מאז שאני זוכר את עצמי. משפחת לנס ומשפחת חבצלת. המשפחות עברו ביחד את כל שלבי הדיור המשותפים, מהצריף השוודי ועד לבתי ההשלמה. דלת מעל דלת. ודלתך הייתה תמיד פתוחה אלינו באופן תומך, שקט, נוכח. הידידות האמיצה והעזרה ההדדית בין המשפחות הייתה מובנת מאליה. גם הילדים קרובים בגילאים: עופר ויובל, עידו וגילי, וגילי שלך ונדב. רק רועי הצעיר נותר ללא מקביל כשנולד לאחר שאבי נהרג לאחר שאבא נהרג אֶת ודן היקר הייתם עבורנו ועבור אימא עוגן איתן, תומך, מאזן וקרוב מתמיד. לא רק פיזית. ידענו כולנו שאת רותי תמיד נוכחת בדירה למעלה, כמו מלאכית שומרת ושקטה. בחיוכך הנעים, במאור פנייך, בצניעותך, במילה טובה המשכנו יחד בחלוף השנים, ילדים באו וילדים עזבו, נכדים הופיעו ועזבו, עברנו ביחד שמחות ואסונות. חגים, אירועים, ימי חול, חתונות. כשדן עבר תאונה קשה, תמכת בו בשקט ובמסירות, ובצניעות שלך. מעולם לא ראיתי אותך מתרגשת או ממורמרת. לא השתתפת בוויכוחים, לא התלהמת, לא שפטת אף אחד, ותמיד היית עבור מי שנזקק, מגישה אוזן קשבת וראייה מפקחת יובל נזכר איך בשנות הצבא היה אוכל בשבתות אצל חמולת לנס, בראשותם של שרה וקובה לנס. שימשתם לו בית נוסף. ואני חי וקרוב לגילי ומוקיר את הבית הנוסף שהצעתם את ודן עבורי. ביום כיפור נהרג עופר שלך, עופר הנער המקסים ויפה התואר. מאז לכתו התכנסת עוד פנימה. בבית רב-גיל בשנים האחרונות שוב נפגשנו. פגישה שבועית בביקור אצל אימא. גם שם המשכת רותי להחזיק בשקט שאיפיון אותך כל שנותייך, ובצלילות שלא איבדת עד הרגע האחרון. "מה נשמע רותי?", הייתי שואל אותך ומתיישב לידך. "אני בסדר גמור", אמרת, מספרת על הנכדים ושמחה בביקורים. לעולם לא מתלוננת או רגוזה. שם, בבית רב-גיל, המשיכו המשפחות להיפגש, דור שני ושלישי. הבניינים הפיזיים התחלפו, אך התמיכה ההדדית והשכנות האמיצה נשארו שכנות במהלך 75 שנה הם מהדברים שמעט אנשים זוכים להם בחייהם, ואת רותי, ומשפחת לנס, ואנחנו משפחת חבצלת זכינו בהם. תודה רותי על כל מה שעשית למעננו במהלך עשרות השנים. עלי ומצאָי מקומך השקט בשמיים. מלאכים כמוך נדירים הם. היי שלום רותי, השקטה, הטובה והאהובה – נזכור אותך לעד

נדב חבצלת